

anden, og mange hæderlige, brave Folk er strandet paa det, og saa var der i gammel Tid ikke andet end Fattigvæsenet tilovers. Det var daarligt, det var usselt, og det er godt, at vi er kommet bort fra det. Men meget bedre end at hjælpe ved en Rente, der lægges fast saaledes som her, var det, om vi førte Forsikringstanken frem. Og det er slet ikke saadan, at Forsikringstanken er fremmed for os. Vi har den jo i Sygekasserne, vi har den i Invalideforsikringen og i mange Tilfælde, i stigende Grad i de senere Aar, i den frivillige Aldersdomsforsikring, idet man tegner en Livsforsikring eller en Forsikring, hvorefter man fra det 65de eller 70de Aar, som man nu ordner det, faar en aarlig Rente udbetalt. Det er alt sammen noget af Forsikring, og det er udmærket, hvem der fører noget saadant igennem for sit Vedkommende. Men der er naturligvis meget tilbage endnu. Naar vi ved at gennemføre dette Lovforslag kunde naa til en almindelig Folkeforsikring, vilde denne Sag ligge i meget sundere Baner, og jeg mener, det vilde være uheldigt, om den Stræben, der hidtil har været i Folket efter selv at sørge for sin Alderdom, skulde komme til at lide Skade gennem den nye Lov. Derfor er det, vi har stillet dette Ændringsforslag, som jeg sammen med min Medforslagsstiller vil bede om, at man tager Hensyn til og stemmer for. Jeg synes, det falder godt i Traad med Loven, og jeg tror, at Forsikringstanken — det er da min Opfattelse, og det har jeg følt i Vinter, naar der har været talt om de Ting —, at Forsikringstanken ikke er os fremmed. Den har vundet stigende Sympati, og jeg vilde gerne have lagt den fast ved denne Tilføjelse til Lovforslaget, som jeg derfor beder om, at man vil stemme for.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil gerne først bringe Udvalget en Tak, fordi det har fremmet sit Arbejde saaledes, at Lovforslaget kunde foreligge til anden Behandling her i Dag, og jeg takker det ogsaa, fordi denne Behandling, hvis Intensitet og hele indgaaende Art er tilstrækkelig tilkendegivet ved det store Tal af Ændringsforslag, som foreligger, er gennemført paa en saadan Maade, at der ikke derigennem er rørt ved Lovforslagets Grundprincip: Overgangen fra det frie Skøn for Kommunerne til de faste i Loven bestemte Takster. Den ærede Ordfører for Udvalget (Bækgaard) har gennemgaaet Ændringsforslagene i Enkeltheder, og jeg skal derfor ikke komme dybt ind derpaa, idet jeg kun skal udtale, at hvad de af Udvalget stillede Ændringsforslag angaar,

og hvad de af Flertallet stillede Ændringsforslag angaar, har jeg erklæret mig rede til at tiltræde dem. Derimod vil jeg ikke kunne anbefale til Vedtagelse de af forskellige Mindretal stillede Ændringsforslag. Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) har gennemgaaet disse Ændringsforslag, og denne Gennemgang af Ændringsforslagenes Indhold viser ganske tydeligt, synes det mig, at i denne Sag, som i saa mange tidligere behandlede Sager af social Art, er det det socialdemokratiske Partis Opfattelse, at man altid skal stille et større Krav end det, man kan forvente at faa opfyldt. Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds protesterede forleden Dag, da jeg udtalte, at hans Politik i det hele taget blev drevet under Devisen: Højere op. Det, der her foreligger fra det socialdemokratiske Mindretals Haand, er jo en ganske tydelig Dokumentation af, at det er det Princip, ud fra hvilket man ogsaa her har handlet, og jeg vil gerne udtrykke min Anerkendelse overfor det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]), som, skønt han i hvert Tilfælde paa et enkelt Omraade havde Sympati for disse Krav, dog med den Realitetssans, han besidder, har erklæret sig uden Lyst til at deltage i tomme Demonstrationer.

Tre af de Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, gaar ud paa at ændre Aldersgrænsen for Retten til Aldersrente fra de foreslaaede 65 Aar til 60 Aar. Jeg har i det høje Folketing haft Lejlighed til at udtale mig om Grunden til, at Aldersgrænsen foreslaas fastlagt ved de 65 Aar, jeg har ogsaa udførlig omtalt min Opfattelse af dette Spørgsmaal ved Lovforslagets første Behandling og finder derfor ikke Anledning til at komme ind paa en Gentagelse udover det ganske korte, at der er en væsentlig Forskel paa en ubetinget Ret og paa en Adgang til at komme ind under et frit Skøn. Denne væsentlige Forskel er tilkendegivet gennem den Ændring i Aldersgrænsen, som her er foreslaet, og jeg mener, Ændringen er forsvarlig, idet Regelen vil være den, at først naar det 65de Aar naas, er Alderdomssvækkelsen indtraadt og Erhvervsevnen nedsat i en saadan Grad, at det bliver rimeligt, at Statspensionen eller det offentliges Pension til vedkommende bliver virksom. De nye Takster, som et Mindretal foreslaar under Nr. 14, er for mig ikke nye, jeg har stiftet Bekendtskab med dem ogsaa i det høje Folketing, hvor Forslag om dem blev stillet fra socialdemokratisk Side; ganske den samme Begrundelse, som det ærede 8de